

Gasthoffta, potem Slovenca, slikarja Jurija Šubica i. dr. Prvi se je zahvalil v lepem govoru in potem je vstal slikar Šubic ter odzdravil napitnici. Poudarjal je, da mora pač vsacega Slovana veseliti, ko vidi, kako se razna plemena vedno bolj spoznavajo in družijo; pred več ko pol stoletjem občeval in dopisoval je Čelakovsky s slovenskim prvim pesnikom Preširnom — in zdaj čita narod česki krasne te poezije v svojem jeziku, a naš rod se jedrsko zanimlje za dela českich duševnih velikanov. Rekel je dalje, da kot jedini Slovenec v odlični tej družbi misli, da govori v duhu vsega svojega naroda, ako nazdravi iz dna srca slavljenu gostu in kliče: Bog živi česki rod, Bog živi Verhlickega! — Živio, na zdar! donelo je od vseh stranij in pel se je jednoglasno naš prekrasni „Naprej“. Verhlicki pa je poleg njega sledečemu slikarju Šubicu prijateljsko stisnil roko in se mu z bratskim poljubom zahvalil. Potem je govoril Verhlicki sam in poudarjal, da je treba Slovanom mirnega in skupnega delovanja, da si bodo z delom pridobili spoštovanje tujcev in svoje blagostanje; napil je svojim rojakom, bratom Poljakom in konečno vsem Slovanom.

Iz „Česke besede“ šla je družba pred veliko opero, da tam počaka soproge slavnega pisatelja in jej izroči prekrasen šopek.

Prihodnjo nedeljo napravili so Poljaki izlet v St. Cloud na čast Verhlickemu, kjer se je igralo, govorilo in plesalo ter izvrstno zabavalo, čeravno je slabo vreme nekoliko oviralo prosto razveseljevanje.

Čez osem dnij priredili so Poljaki zopet slovesno odhodnico v nekem hotelu v „Avenue de Clichy“, kjer so se končale slavnosti na čast Verhlickemu; 4. sept. odpotoval je pisatelj s svojo soprogo spet v zlato Prago, noseč s seboj pač najlepše vtise in prijetne spomine na dni prebite v krogu Slovanov v Parizu.

Naš slikar Jurij Šubic, ki je bil omenjeni večer kot zastopnik slovenskega naroda tako laskovo pozdravljen, zapustil je tudi malo dnij potem Pariz za nekaj tednov ter odšel v Normandijo, in bival je v obližji mesta Caën, kjer je risal in slikal studije po okolici, ki je tu nepopisno krasna. Prve dni oktobra pa se je vrnil zopet v metropolo slovanskih umetnikov — kakor se Pariz po vsej pravici sme imenovati.

G. vitez Smolski začel je izdavat na Dunaji nov politiški tednik „Reform“ z literarno prilogo „Slavische Rundschau“, katero uredujejo Smolski, Meixner in Penizek. „Slavische Rundschau“ ima namen seznanjati nemški narod s poetiškiimi proizvodi slovanskih literatur ter posredovati literarno vzajemnost tudi med Slovani samimi. Zatorej prinaša prevode iz raznih književnostij slovanskih, iz poljske, ruske, česke in tudi iz naše slovenske; g. Penizek je namreč ponemčil v našem listu natisneno Kersnikovo povest: „Ponkerčev oča“. „Slavische Rundschau“, katero svojim čitateljem spodobno priporočamo, stoji celo leto 8 gld. pol leta 4 gld. in četrt leta 2 gld. — „Reform“ stoji četrt leta 3 gld. jeden mesec 1 gld. Naročnina se pošilja na Dunaj (IX. Universitätsstrasse 4).

„Hrvatska biblioteka.“ Po vzgledu znane nemške Reclamove „Universal-Bibliothek“ začela je tudi znana zagrebška knjigarna Lav. Hartmanna (Kugli et Deutsch) izdavat „Hrvatsko biblioteko“. Ta zbirka bode obsežala izvirne hrvatske proizvode dramatične, novelistične in poučne vsebine, kakor tudi prevode izvrstnih tujih proizvodov. Deželna vlada hrvatsko-slavonska je temu narodnemu podjetju dovolila, da sme porabiti tudi bogato gledališko knjižnico zagrebško.